

Marin Sorescu

Emlék

*Néziünk a felhők után
és azt mondjuk,
olyanok, mint a nyáj,
de megrezzenünk, amikor a farkast
a természetrajz könyvben
megpillantjuk.*

*Aztán olyan vágyódás tör ránk
a hegyek után, menni, menni,
hogy az íróasztalunk lapján
dús füvet látunk teremni.*

*És léteznek gondolatok,
amelyek mindig visszatérnek,
mert minden közülünk való,
a pásztor is, aki az Ismeretlen
Égen a nyáját elvesztette.*

Méreg

*Füvek, hegyek vizek az ég
a vérembe ivódtak
s most várom a
hatásukat.*

*Érzem, hogy zöldülök
a rikító füvektől.*

*Mint a szelek és a ködök
a harsogó hegyekről
lassan eltöltene.*

*És miként az út kövei
összehorzsolják lábamat,
mindig a tenger felé úzik a
hangos vizek.*

*És úgy érzem,
elkékültem, végtelenül
és a szememben csillagok
és ujjaim hegyén.*

Antalfy István fordításai